

Csodát láttam, drága Iván!

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Nem, nem ufót láttam, nem is vízenjáró embert, még csak nem is felvilágosult fasisztát, hanem igazi, azaz hétköznapi csodát: egy Olvasót. Pontosabban egy valahai Olvasót, akit a mindennapi olvasmányától megfosztottak ugyan, az emlékeitől azonban nem lehet megfosztani, azok több nagyméretű dobozban hevernek és várnak újabb Olvasókra.

A csodát hétfő este láttam, amikor vacsoravendég voltam egy elegáns, XII. kerületi lakásban, a Svábhegyen, s hogy a csodavárás izgalmát fokozzam, elmesélem, hogy roston sült tőkehal volt vacsorára párolt gombával, édesburgonyával és céklával. Ezt csak azért mondom, mert hamarosan szóba fog kerülni Bächer Iván, és ő az efféle kulináris részleteknek nagy barátja volt – csak az ő kedvéért jegyzem meg, hogy a svábhegyi vacsora során fehérbort a halhoz sajnálatos módon nem ittam. Tudom, hogy a

Rámutatott három nagyméretű tárolódobozra, s azt mondta, hogy „ezekben van a gyűjteményem”

barbarizmus felé vezető lejtő olyan étkezésekkel kezdődik, amelyek nélkülözték a bort, és azt is tudom, hogy szakember szemében ezzel a tettemmel az ázalékfélék szintjére süllyedtem le, ám mégis ez az igazság, nem boros este volt.

Este tíz után szedelőzködtem, amikor az egyik sarokban megpillantottam egy köteg újságot. Népszabadság. Ezt olvastam a címlapon, és akkorát dobbant a szívem, hogy a háziasszony is meghallotta. Igen, igen, bólogatott, azok ott a Népszabadság példányai, méghozzá az utolsó hetek utolsó lapszámai. Remegve kézbe vettem a legutolsó számot (2016. október 8.), és gyorsan ellenőriztem, hogy benne van-e a legutolsó cikkem, ami a Népszabadságban megjelent (benne volt), sőt még Rogán Antal és az ő helikopteres utazása sem tűnt el a címlapról – pedig alkalmasint történetek próbálkozások.

A csoda – pontosabban szólva: a Csoda – csak ezután következett.

A háziasszony ugyanis rámutatott három nagyméretű tárolódobozra, s azt mondta, hogy „ezekben

van a gyűjteményem”. Levette a doboztetőket, és elképedtem. Tematikusan kivágott cikkeket láttam tematikusan felcímkézett dossziékban: Három dosszié tele volt Bächer Ivánnal. Cikkék, tárcák, szösszenések, azoka híres „lírai nedvesek”, miképpen egy régi szerkesztőségben a tárca műfaját házon belül nevezték. Volt egy másik dosszié ezzel a felirattal: Fáy Miklós. Meg egy másik: Aczél Endre. Aztán jöttek sorban a kivágott cikkek témakörök szerint: kultúra; gazdaság; Arcok; riportok; belpolitika; turizmus; környezetvédelem. A háziasszony mosolyogva nézte megdöbben arcomat, s azt magyarázta, hogy igen, igen, egy igazi Olvasót valahogy így kellene elképzelnem. Ő annak idején minden egyes lapszámot az elejétől a végéig elolvastam, a jobb cikkeket kivágta, és dossziéba rendezte. Íme az eredmény, a tárolódobozokban felhalmozott esszencia egy letűnt korszakból, minden egyes lapszámnak a veleje, az íze, a zamata. Néztem a Bächer Iván nevével felcímkézett dossziékat, és arra jutottam, hogy hiba volt. Hiba volt a halhoz fehérbort nem inni. Meg kellett volna inni egy litert. Vagy tán kettőt. Akkor talán nem láttam volna ennyire világosan, ami örökre elveszett.